

fyrrelse i No og Orden kan ventes eller befrægtes, ikke nærer nogenstomhelst Respekt for sorte Soldater eller sorte Politibetjente. Dersom man kunde rekrutere den vestindiske Styrke af den hvide Befolkning derude, saa var det en anden Sag, saa kunde denne Indvending ganske vist ikke gøres; men jeg vilde i saa Tilfælde gjøre en anden Indvending derimod, en Indvending, det isørigt ikke er nødvendigt at gjøre, da den hvide Befolkning, som betjendt, er saa lidet talrig derude, at den ikke vil kunne afgive Soldater dertil. Jeg vilde, dersom et saadant Forslag skulde komme til at foreligge og altsaa faae praktisk Betydning, derimod indvende, at den i Vestindien opsogte og mellem den sorte Befolkning levende hvide Befolkning er netop paa Grund af, at den er sødt i Vestindien og har været i saa stadig Værring med den sorte Befolkning, mindre end de danske sødte hvide Soldater stiftet til at varetage Polititjenesten, altsaa Sikkerhedstjenesten. Netop dette Forhold mellem Racerne derude, den hvide og den sorte Race, vil gjøre det overordentlig vanskeligt at holde en paa Øerne sødt hvid Styrke indensfor de rette Grændser, ligesom det efter min Mening, som sagt, vil være umuligt at faae Sikkerhedstjenesten derude besørget ved sorte Soldater eller sorte Politibetjente. Det ærede Mindretal har ment, at Beføstningen ved Militærholdet derude kunde formindskes ikke blot ved, at man rekruterede det med Indsødte, men ogsaa ved at holde en mindre Styrke end den i Lovforslaget foreslaaede. Mindretallet har jo udtalt som sin Mening, at den ved Anordningerne af 25de Marts 1872 fastsatte Styrke, anvendt paa rette Maade, maatte være fuldt betrygget for Ørdenes Opretholdelse, og at det derfor ikke kan tilraade nogen Forandring deri. Jeg maa i den Anledning dog erindre om, at den samlede Styrke af Militæret efter Anordn. af 25de Marts 1872 paa begge Øerne var 225 Individer, medens der i Lovforslaget er foreslaaet en Styrke af 260 Individer. Det forekommer mig altsaa, at, dersom dette havde været en Sovedindvending fra det ærede Mindretals Side, vilde det have været rigtigere, om det ærede Mindretal havde stillet Ændringsforslag op om en Formindskelse af den i Lovforslaget foreslaaede Styrke, end at tage Anledning af en saa lille kvantitativ Forskjel til at modsætte sig Lovforslaget i dets Helhed. Det er ganske vist ikke den eneste Grund, men det ærede Mindretal nævner den som en Grund. Det ærede Mindretal mener endvidere, at den burde selv gjøre en Kraftanstrengelse ved at sørges sine Indtægtskilder, for ikke at falde Møderlandet i samme Grad til Byrde, som Lovforslaget forudsætter, og det ærede Mindretal kan jo indtil en vis Grad, hvad dette angaar, støtte sig paa Regjeringskommissionens Udtalelser; men det maa jo ikke overses, at det fra Regjeringskommissionens Side mere har været en Fremtidstankende end en Anvisning paa, at den i Virkelig-

heden ved at anstrenge sin Statteevne mere skulde i Dieblisset kunne hjælpe sig selv. I ethvert Tilfælde vilde jo de saa Tusinde Dollars, som kunde antages at indvindes gennem en Indtægtskat, en Brændevinskat osv. — om jeg erindrer ret nogle og tyve Tusinde Dollars —, langtfra kunne bringe Balance i Budgettet. Jeg er af samme Mening som Regjeringskommissionen, altsaa ogsaa som det ærede Mindretal, at St. Croix, og jeg kan tilføje St. Thomas, bør anstrenge deres Statteevne, ja, jeg kan fristes til at sige, at de bør endog udtømme deres Statteevne, førend de tye til Møderlandet om Hjælp; men Forskjellen mellem det ærede Mindretals Anskuelse og min er, at det ærede Mindretal tror, at disse Øer ved en Anstrengelse af deres Statteevne vilde kunne hjælpe sig yderligere, end de have gjort, hvorimod jeg ikke tror, at det er Tilfældet. Naar det ærede Mindretal angiver, at der er betydelige og værdifulde Eiendomme, som maatte kunne taale en yderligere Skat, og Eiendomme, for hvilke der er betalt en høi Pris, saa stemmer denne Betragtning desværre meget langt fra med den Erfaring, som den danske Statskasse allerede gennem adskillige Aar har gjort om Umuligheden af at faae inddrevet Renterne af første Prioritetsgjæld, og om Umuligheden af, naar et Pant kommer til Realisation, at redde sit Tilgodehavende. Jeg mindes ikke i den Tid, jeg har havt med Vestindien at gjøre, at det nogenstunde er lykkedes Statskassen at redde sit fulde Tilgodehavende paa nogen Eiendom. Dette tyder dog i Virkeligheden ikke paa, at Eiendomsbesidderne have siddet godt i det, eller at Eiendommene have saa stor en Værdi, at man kunde tye til en Beskatning af Eiendommene for at fylde et Deficit i Kolonialkassen. I den sidste Tid er der kommet til at foreligge — jeg antager at en stor Del af det ærede Thing's Medlemmer kende de Meddelelser, jeg sigter til — Dplysninger om, til hvilken Pris en hel Række Plantager derude ere solgte. Blandt de Ulykker, der have ramt Plantagebrøsten, har ogsaa været den, at den største Plantageeier, en Mand, som man isørigt hidtil havde anset for at være i Besiddelse af en meget stor Formue, og som havde, saavidt jeg huster, omtrent $\frac{1}{6}$ af hele Dens sukkerdyrkende Land i sit Eie, gik fallit og som Følge deraf en hel Række af Plantager kom under Auktionshammeren. For disse Plantagers Vedkommende har der foreligget Dplysninger om de Priser, til hvilke de ere solgte. Nu skal jeg ganske vist indrømme, at naar Kjøbet er stet ved Eiendommens Overtagelse af en Prioritetshaver, kan man ikke med Bestemthed sige, at Auktionsbudet ogsaa har været den yderste Pris, der har kunnet opnaas for Plantagen. Jeg skal tillade mig at meddele det ærede Thing nogle saa Læl, som forekomme mig at være ret veltalende og betegnende for den beklagelige Synken af Eiendomspriserne derovre. Disse Moore'ske Plantager, som omsat-